

Buikpijn

'Jasper, kom je afdrogen?' roept mama.

'Het is vandaag Kims beurt!' roept Jasper vanuit de woonkamer, waar hij een boek zit te lezen.

'Ik heb buikpijn,' zegt Kim, die op de bank ligt. Ze drukt een kussen tegen haar buik.

Jasper kijkt haar boos aan. 'Aansteller! Dat zeg je altijd als je geen zin hebt!'

'Maar nu heb ik echt buikpijn,' reageert zijn zus. Ze trekt er een pijnlijk gezicht bij.

'Aha! Dus je geef toe dat het de andere keren een smoes was!'

'Jasper, kom hier en laat Kim met rust,' roept moeder vanuit de keuken. Mopperend slaat Jasper zijn boek dicht.

'Voortaan ga ik ook net doen alsof ik buikpijn heb,' klaagt hij. Moeder schudt haar hoofd. 'Wanneer breekt de dag toch eens aan wanneer jullie mij zonder mopperen willen helpen?'

Kim komt ook de keuken inlopen. 'Ik ga naar bed mam. Het doet zo zeer.'

Mama kijkt haar bezorgd aan. 'Zal ik je een paracetamol geven? Wacht, ik loop met je mee. Jasper, maak jij het hier af?'

Met tegenzin pakt hij de afwasborstel van mama aan. 'De rest van de week heb ik na het avondeten ook buikpijn,' mompelt hij nog, maar mama besteedt geen aandacht meer aan hem.

De volgende morgen zit Jasper alleen met mama aan het ontbijt. 'Gaat Kim niet naar school?' vraagt hij. Mama schudt haar hoofd. 'Haar buikpijn is nog erger geworden. Ik ga straks eerst even met haar naar de dokter.'

'Wat denkt u dat Kim heeft, mam?'

Mama haalt haar schouders op. 'Ik weet het niet.'

Als Jasper die middag thuiskomt uit school, ligt Kim beneden op de bank.

'Hoi zussie! Hoe gaat het?'

'Slecht. De dokter denkt dat ik blaasontsteking heb.'

'Is dat erg?' vraagt Jasper.

Kim wijst op een medicijndoosje op tafel. 'Ik heb een kuur gekregen. Daarmee moet het vanzelf overgaan.'

'Balen. Maar eh... zullen we een spelletje doen of zo?' vraagt Jasper. Hij voelt zich een beetje schuldig dat hij haar gisteren beschuldigde van aanstellerij.

Kim schudt haar hoofd. 'Sorry, te misselijk. Ik heb al twee keer overgegeven.'

'Zal ik voorlezen?' stelt Jasper voor.

'Graag. Mijn boek ligt boven.'

Jasper rent de trap op. Hopelijk is ze niet in een meidenboek bezig, daar heeft hij niet zo'n zin in om uit voor te lezen. Maar het is gelukkig een spannend verhaal over een inbraak. Hij gaat met het boek op zijn knieën op een stoel bij Kim zitten en leest verder waar ze gebleven was. Als hij echter na een paar bladzijden opkijkt van het boek, ziet hij tot zijn verbazing dat ze in slaap is gevallen. Nou zeg! Zou hij echt zo slaapverwekkend saai hebben voorgelezen?

Het is nacht. Jasper droomt van de inbrekers uit het boek. Opeens schrikt hij wakker. Wat was dat geluid? Hij gaat overeind zitten en luistert angstig. Zijn er bij hun ook inbrekers in huis? Hoor, daar is het weer! Het lijkt wel of het uit Kims kamer komt. Hij gooit het dekbed van zich af en loopt de gang op. Hij legt zijn oor tegen Kims deur. Ja, zie je wel, het is Kim! Als hij de deur opendoet, schrikt hij.

Kim ligt te kronkelen van de pijn. 'Jasper... roep mama... mijn buik doet zo'n pijn!'

Snel loopt hij naar de slaapkamer van papa en mama en gooit de deur open. 'Mam! Pap! Kom gauw!' roept hij.

Papa en mama schieten verschrikt overeind. 'Jasper! Wat is er?'

'Het is Kim! Kom gauw!'

Met z'n drieën lopen ze Kims kamertje binnen.

'Dit is niet goed!' zegt papa direct als hij Kim zo ziet liggen. Mama knielt bij haar neer. 'Ach, meisje toch, doet het zo'n pijn?'

‘Wat zal er met haar zijn?’ vraagt papa zich af. ‘Blindedarmontsteking misschien?’

‘Wijs eens precies aan waar het zeer doet,’ zegt mama.

‘Hier,’ wijst Kim.

Papa schudt zijn hoofd. ‘Een blindedarm zit aan de andere kant.’

Mama voelt aan Kims voorhoofd. ‘Volgens mij heb je ook koorts. Wat zullen we doen?’

‘Nog een paracetamol en straks gelijk de dokter bellen?’ stelt papa voor.

Mama kijkt nog eens naar Kim. Dan schudt ze haar hoofd. ‘Ik ga nu bellen, dit is niet normaal.’

Als ze naar beneden gaat om te bellen, zeg papa: ‘Jasper, ga jij maar weer slapen.’

‘Nee pap, ik doe nu echt geen oog meer dicht.’ Hij kijkt op Kims wekkertje. ‘Het is trouwens al bijna vier uur, dus ik heb al best lang geslapen.’

Mama komt de kamer weer in. ‘Kim, de dokter zei dat we maar even naar de eerste hulp moeten komen.’

Ze pakt wat kleren uit de kast. ‘Probeer dit aan te trekken, dan kleed ik me intussen ook aan.’

‘En ik?’ vragen Jasper en papa tegelijk.

Mama denkt even na. ‘Blijven jullie maar hier. Zodra ik meer weet, bel ik gelijk, oké?’

Eigenlijk vindt Jasper het wel jammer, hij had het best spannend gevonden, midden in de nacht naar de eerste hulp.

Papa draagt Kim naar beneden en zet haar in mama’s auto. Als ze weg zijn, kruipt Jasper toch maar weer even in bed. Maar van slapen komt inderdaad niets meer. Hij pakt het boek van Kim en leest wat verder, maar hij kan zijn aandacht er gewoon niet bijhouden. Hij klapt het boek weer dicht en vouwt zijn handen. Hij vraagt eerbiedig of de Heere voor Kim wil zorgen.

Na een uur hoort hij de telefoon overgaan. Hij springt uit bed en loopt naar de ouderslaapkamer.

Papa neemt net op. Jasper gaat naast hem zitten en houdt zijn oor zo dicht mogelijk bij de hoorn.

‘Kim is echt hard ziek,’ hoort hij mama zeggen. ‘In de wachtkamer is ze flauwgevallen. De arts denkt aan nierbekkenontsteking. Ze moet hier blijven en ligt nu aan een infuus met medicijnen. Kunnen jullie even wat spulletjes komen brengen?’ Jasper slaakt een zucht. Kim ligt in het ziekenhuis!

Even later zitten ze in de auto. Het is nog steeds aardedonker. ‘Pap...?’

‘Wat is er, kerel?’

‘Dat wat Kim heeft... is dat erg?’

Papa knikt. ‘Ja. Maar gelukkig zijn er tegenwoordig goede medicijnen voor.’

‘Ik heb gebeden of Kim weer snel beter mag worden,’ zegt Jasper.

‘Dat is mooi, knul. Want zonder Zijn zegen helpt er geen één medicijn.’

Als ze even later door de gangen van het ziekenhuis lopen, wordt hij ineens een beetje misselijk. ‘Dat komt vast door de spanning en te weinig slaap,’ denkt vader.

Ze lopen Kims kamer binnen. ‘Ha pap! Hoi Jasper.’ Gelukkig blijkt Kim alweer een beetje te kunnen lachen als ze vertelt hoe ze in de wachtkamer opeens was flauwgevallen. ‘Alles werd zwart voor mijn ogen. Het eerste wat ik daarna weer weet, is dat ik het gezicht van een hele knappe dokter keek.’

‘Ja, lach er maar om,’ zegt mama. ‘Je hebt me vreselijk laten schrikken, Kim.’

Ze laat Jasper het infuus zien. ‘Kijk, hier gaat een dikke naald mijn arm in.’ Jasper griezelt.

Er komt een verpleegster binnen. ‘Ik denk dat het goed is als Kim nu wat gaat proberen te slapen,’ zegt ze. Mama knikt en staat op. ‘Wij gaan ook naar huis, dan blijft papa even hier.’ Ze geeft Kim een knuffel.

Als ze terug naar huis rijden, zegt Jasper opeens: ‘Mam, zolang Kim in het ziekenhuis ligt, zal ik elke avond de hele vaat doen, goed?’

Mama geeft hem een aai over zijn bol. ‘Dat vind ik fijn, Jasper!’